

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 7/8 december 2024 tweede zondag van de Advent¹

Keizer Tiberius, Pontius Pilatus, ons welbekend van elk Credo, Herodes, Filippus, de hogepriesters. Alle autoriteiten van Jezus' dagen passeren de revue. In het centrum van de macht begint onze blijde boodschap, een soort Navo-top zoals wij die deze week zich weer zagen ontrollen. Mannen strak in het pak en enkele iets kleuriger geklede vrouwen die pogen de chaos te keren, enig evenwicht te zoeken in een wereld, een continent dat uit het lood dreigt te geraken. Om vrede, of minstens toch het intomen van de strijd, de cynische bombardementen op wooncomplexen en electriciteitscentrales. Ons evangelie is zeer actueel. Daar gebeurt het: aan de vergadertafels van de machtigen.

Maar ja, daarvoor komen wij niet naar de kerk. Alle dagen van de week pepert het nieuws ons dat in.

Na de zeer politieke aanhef van ons evangelie tapt de evangelist Lucas, die wij vanaf deze advent een jaar lang zullen lezen, uit een ander vaatje.

Toen al deze machtige politieke en religieus-klerikale heren de scepter zwaaiden over deze wereld "kwam het woord van God over Johannes.' Met een ruk aan de camera verplaatst Lucas het beeld van de paleizen van de machtigen en de tempel van de hogepriesters naar de een man in de marge van het land.

Dáár gebeurt het.

Wie staat daar?

Onze Sint Jan dus.

¹ Baruch 5, 1-9; Filippenzen 1, 3-6. 8-11; Lucas 3, 1-6

Wie was hij ook weer? Hij was de zoon van een priester. Zo ging het in het oude Israël: het priesterschap ging van vader op zoon. De vader van Johannes, Zacharias, was geregeld in de tempel te vinden om offers op te dragen, een man van het altaar.

Maar wat doet Johannes dan in de woestijn?

Moet Hij niet in de voetsporen van zijn vader treden en in de tempel zijn?

Hij heeft een andere keuze gemaakt.

Hij staat niet aan het altaar maar in de woestijn, dichtbij de grensrivier, de Jordaan. 'Laat je dopen, riep hij, bekeer je, begin een nieuw leven.'

Een stem roept in de woestijn.

Sint Jan is de profeet van de advent. Na eeuwen uitzien, verwachten en profeteren weet Johannes het zeker: de Messias, de Redder die God zendt, is midden onder ons, Hij is komende.

Johannes is de stem die roepen zal: Ecce Agnus Dei (zoals de wapenspreuk van onze basiliek luidt), zie het Lam van God dat wegneemt de zonden der wereld.

Wij zullen antwoorden: Heer, ik ben niet waardig dat Gij tot Mij komt...

Jesus komt tot ons. Ja, de wereld is Hem eigenlijk niet waard, zoals mensen en volken de vrede, de gerechtigheid, de menselijkheid in de kiem weten te smoren.

Op kerstmis vieren wij zijn komst als kind in Bethlehem.

In de advent vieren wij ook zijn komst in ons leven, in uw, jouw, mijn bestaan. Hij zoekt een plaats in mijn leven, mijn plannen, beslissingen, in mijn hart en mijn geweten. Je kunt pas goed kerstmis vieren als je de advent hebt beleefd. Advent betekent 'aankomst': als Hij bij mij persoonlijk is aangekomen, in mijn leven, mijn hart, mijn verstand, mijn geest. Advent is niet het begin van de kersttijd, waarin we alvast beginnen te vieren, te borrelen en te dineren (hoe gezellig ook), maar eerder een tijd van stilte, bekering, onderling gesprek, gesprek met God, biecht misschien, gebed. Een tijd van hoop, dat de machtigen met hun vergadertafels en oorlogsplannen niet heel ons leven en dat van de mensheid bepalen. Maar dat vanuit de marge, de woestijn, de leegte, de stilte, gevuld door de stem van Sint Jan en van Jesus naar wie hij wijst (zoals wij zo prachtig zien aan ons Sint Jansbeeld) een leven in vrede en menselijkheid kan opbloeien. "Een stem roept in de woestijn: bereid de weg van de Heer, maak zijn paden recht." Of met de woorden van een eerdere profeet, die wij hoorden, Baruch: 'Vrede door gerechtigheid' en 'Glorie door vroomheid.' Wat een verrukkelijke woorden, wat een hoop ondanks alles. Daarvoor is de advent: om daar hevig naar te verlangen, er aanhoudend om te bidden en er met heel je hart en verstand *naar te leven*. Zalige advent! Amen.

pastoor Nico van der Peet